

[Holger Eriksen.]

Når man videre fra venstres side anfører, at det, loven kan indbringe, ikke vil stå i rimeligt forhold til stigningen i de administrative udgifter, og når man fra konservativ side delvis har givet tilslutning dertil, ja, så er det jo kun en påstand, der ikke har fundet bekræftelse hos de sagkyndige, som udvalget har samarbejdet med. Det, hvorved administrationsudgifterne vil overstige dem, man har i forvejen, vil efter alt at dømme blive yderst minimalt.

Fra konservativ side har man i betænkningen brugt een linie til at give udtryk for, at den samfundsskabte værdistigning bør tilfalde samfundet, men man bruger 4 spalter for at forklare, hvorfor dette alligevel ikke bør være tilfældet. Det er næsten lige så godt som en bemærkning i en henvendelse fra ejendomsadministratorernes comité, der går ud på, at tidspunktet for forslaget gennemførelse er forpasset, fordi grundene ikke mere stiger. Det minder i høj grad om den irske bonde, der aldrig kunne få sit tag tættet, fordi der jo ikke var grund til at gøre det, når det ikke regnede, og det ikke var til at have med at gøre, når det regnede.

De konservative anfører, at man ikke må se bort fra den samfundsmæssige værdi, der ligger i, at så store kredse af befolkningen som muligt ejer eget hus eller have, og at der er den fornødne mængde af boliger til rimelige priser. Vi er helt enige i dette synspunkt, men jeg tror, at de fleste vil give mig ret i, at dette ikke nås ved, at man giver frit slag for spekulationen. Da priserne bestemmes af forholdet mellem tilbud og efterspørgsel, er det indlysende, at i samme grad man kunstigt fremmer den sidste ved at give spekulanterne interesse i at opkøbe jorden, i samme grad driver man prisen op, medens et forslag som det foreliggende, der i høj grad animerer spekulanterne til at sælge, da de ikke kan påregne oget fortjeneste ved at ligge med jorden, vil øge tilbudet og altså bringe priserne nedad, hvorved netop det mål, som de konservative foregiver at have, bliver nået.

Netop fordi vi lægger så stærk vægt på at fremme tilbudet af jord og derved billigere byggeriet, må vi også tage afstand fra de konservatives tanke om i stedet for grundværdistigningsafgift at inddrage en del af den gevinst, der fremkommer ved handel med jord. Forsåvidt man tog en tilstrækkelig stor del af gevinsten, kunne man vel i det lange løb opnå det samme finansielle resultat, som det foreliggende lovforslag tilsigter, men man ville aldeles ikke nå

hovedformålet, nemlig at tvinge ejerne af byggemoden jord til at sælge. Man ville opleve, at store arealer blev liggende ubebyggede midt i bebyggede områder og på tværs af alle byudviklingsplaner, simpelt hen fordi der ikke var noget, der tvang stædige spekulanter til at søge deres jord afsat.

Fra konservativ side er i betænkningen også anført, at forslaget gennemførelse vil medføre, at priserne ved 10. almindelige vurdering vil blive trukket til vejrs. Jeg vil ikke benægte, at ejerne får en interesse i, at deres grundværdier ved den almindelige vurdering bliver rigtigt ansat, idet de jo ellers får et for lavt nyt grundbeløb, hvilket kan bevirke, at den grundværdistigning, som de glemte at få konstateret ved den 10. vurdering, senere dukker op med det resultat, at de må betale omtrent den dobbelte afgift af den. Men var det ikke en forudsætning for loven om grundskyld, at der skulle vurderes efter den faktiske værdi? Jeg kan i hvert fald ikke se, at der er anført noget andet. Derfor må det være en fordel, at vurderingen nu i så høj grad som muligt nærmer sig værdien i handel ogandel. Derved rådes der bod på den uret, som for lav vurdering øver mod dem, der får deres værdier ansat med 100 pct. At det også skulle påvirke bygningsværdierne ansættelse, er det mig umuligt at forstå, og der er da heller ikke anført noget, som sandsynliggør dette, medmindre naturligvis det gamle ord om, at når det regner på præsten, drypper det på degen, også i dette tilfælde skulle have gyldighed.

Der tales også om, at de nuværende ejere beskattes bort, men det er jo hindret gennem bestemmelsen om, at de første 4 000 kr.s stigning for en- og tofamiliehuse bortfalder. For udlejningsejendommens vedkommende er der ingen grund til at have en sådan bestemmelse, idet en værdiforøgelse, når huslejen bliver fri — og det gør den vel engang —, vil stige i forhold hertil. Hvis man her gav skattefrihed, ville det ikke komme lejerne, men husejerne til gode.

Jeg vender mig derefter til betænkningen fra retsforbundet, der foretrækker gennemførelse af fuld grundskyld fremfor grundstigningsafgift. Det samme gør mit parti, men man må undertiden krybe, til man lærer at gå, og hvis alle de, der ønsker reformer, fra første begyndelse havde stillet sig på det standpunkt, at fik de ikke det hele, ville de slet ingenting have, ja, så var der overhovedet ingen reformer kommet. Det hedder i betænkningen, at det har vist sig meget vanskeligt at trække en skæringslinie mellem den værdistigning, der er sket, og den,